

Men paa den anden Side bør der kunne ske smaa Dispensationer, hvis ikke Afgørelsen i enkelte Tilfælde skal blive uretfærdig, og det forekommer mig, at vi her staar overfor et Tilfælde, hvor det var fuldt forsvarligt at dispensere fra Vedtægterne, og hvor det kunde gøres, uden at det vilde medføre Konsekvenser af større Rækkevidde eller Byrder for det offentlige, det vil sige Statskassen.

Det omhandlede Andragende er fra en Enke, hvis Mand havde arbejdet i over 11 Aar paa Statsbanernes Værksteder; hvis denne Virksomhed blot havde fundet Sted i en sammenhængende Periode, vilde dette Andragende have været overflødig. Men nu træffer det sig saa, at den sidste Periode ikke omfatter mere end 9 Aar, medens den paagældende i Forvejen havde arbejdet i 3 Aar paa Værkstederne; i Mellemtiden har han været borte et Aarstid. Hvis han nu havde iagttaget den Fremgangsmaade, der saa ofte benyttes baade i Statens, i kommunale og i andre offentlige Værksteder, at en Mand, der ønsker at forsøge sig i den private Industri, søger Permission i et Aar, saaledes at hans Løn ikke udbetales ham i denne Tid, men han i øvrigt bliver staaende som knyttet til Institutionen, saa havde der her ikke været noget i Vejen. Men nu er der altsaa et Hul i de 11 Aar, og dette bevirker; at Enken ikke, naar Pensionsreglementet skal følges efter Bogstaven, kan gøre Krav paa den mindre Pension, som hun ellers vilde have været berettiget til.

Jeg kan ikke se, at der sker nogen Tilsidesættelse af Pensionsreglementet, hvis den højtærede Minister her foretager en Dispensation. Der er ganske vist en lille Hage endnu ved Sagen, idet Manden ikke havde været 10 Aar i Tjeneste efter sit 25de Aar, men det er dog vistnok af den Slags Uregelmæssigheder, som der i ret stor Udstrækning ses bort fra. Hovedsagen er, saa vidt jeg kan skønne, den ikke sammenhængende 11-aarige Periode; men en velvillig Fortolkning kunde, tror jeg, her gennemføres og vilde betyde saa overordentlig meget for Enken, at jeg synes, dette maatte kunne opveje den lille Afvigelse fra Reglerne, der bliver Tale om. Jeg har derfor tilladt mig, da Finansudvalget ikke har gjort Indstilling, at foreslaa Andragendet henvist til Ministeren for offentlige Arbejder, og det skulde glæde mig, om den højtærede Minister kunde imødekomme dette Ønske om, at Andragendet endnu en Gang tages under Overvejelse.

Hagbart Berg: Jeg skal gøre nogle Bemærkninger angaaende et Andragende fra Niels Jensen Sønderby af Fjaltring om at faa opført et Dige, idet jeg takker Finansudvalget, fordi det har behandlet denne Sag velvilligt og foreslaaet den henvist til Ministerens Overvejelse.

Den ærede Ordfører udtalte, at Ministerens Afgørelse i denne Sag var i god Overensstemmelse med Ministeriets tidligere Stilling. Jeg maa dog sætte et Spørgsmaalstegn derved. Ministeren har nemlig paa et tidligere Andragende svaret, at Staten var villig til at yde Halvdelen af Udgifterne til et saadant Dige, naar den anden Halvdel blev tilvejebragt af Amt og Kommune. Jeg kan sige, at da Andrageren fik det Svar, blev han selv, der er nøje kendt med Kystsikringsarbejdet, og adskillige andre derovre overrasket, og de beklagede denne Afgørelse, idet de deraf kunde faa det Indtryk, at Ministeren vilde til at indtage et principielt andet Standpunkt overfor Kystsikringen end hidtil. Kystsikringen paa Vestkysten bestaar som bekendt i Anlæg af Høfder og i Anlæg af Diger, hvor der er Fare for, at Havet kan bryde igennem. Nu er det rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at Staten ved visse Lejligheder har forlangt Tilskud af private eller Kommuner. Det er Tilfældet, hvor der er Tale om Diger for at dæmme op mod Sandflugt, og naar det drejer sig om Opførelse af Diger, som skal værne Enge; i saadanne Tilfælde ser man ofte, at Beboerne selv bekoster det hele. Men hvor der har været Tale om direkte Kystsikring, har Staten altid betalt hele Udgiften. Jeg forstod ogsaa den ærede Ordfører saaledes, at hvis det her kunde paavises, at det paagældende Arbejde var et direkte Led i Kystsikringen, maatte Staten ogsaa betale, hvad det kostede, og jeg er glad ved at kunne se, at der paa indeværende Aars Tillægsbevillingslov netop er opført en Bevilling til et Dige ved Vrist, hvilket altsaa viser, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder stadig mener, at Staten skal betale den Slags Arbejder. Jeg haaber derfor, at naar Ministeren bliver overtydet om, at det paagældende Arbejde er af akkurat samme Art som de almindelige Kystsikringsarbejder, vil Staten betale, hvad det koster.

Det er saa meget lettere at blive klar over det her, som Staten allerede to Gange tidligere paa det paagældende Sted har ladet bygge Diger; allerede i 80erne var-